

suplides per les entitats de previsió que valoren i compensen el risc amb una indemnització econòmica proporcionada.

L'evitació del perjudici que ocasionen al metge aquestes empreses correspon exclusivament a l'estament mèdic, no cedint el seu treball en condicions desavantatjoses. Pel contrari, si el metge està disposat a desvalorar-se, ni l'Estat ni ningú li pot privar, ni ha d'exercir cap tutela per privar-li.

El segon aspecte de la mala assistència correspon a l'Estat el controlar-ho, car ell té facultats suficients en defensa de la salut pública. Ni en el cas del mutualisme més pur, rarament existent en aquesta mena d'empreses, l'Estat pot tolerar un egoisme suïcida.

Aquesta és la intervenció que l'Estat ha de tenir, l'única a la qual abans ens referíem i que és el primer punt dels cinc capítols que formen el cos de la nostra ponència.

Separat l'aspecte d'una intervenció oficial, tots els altres extrems corresponen a la representació sindical mèdica, la qual en legítima defensa pot reglamentar la forma de prestació de serveis a les mutualitats, pot acordar la manera d'implantar aquesta reglamentació pel que afecta als socis afiliats i ha de preveure els possibles perjudicis que en alguns casos concrets pot reportar el compliment d'aquesta reglamentació per part dels seus addites, organitzant els mitjans de defensa i auxili necessaris.

Però la missió del Sindicat pot ésser encara una altra que a l'ensem que serveixi d'instrument per la seva defensa, compleixi una finalitat social apreciable. Coneguda la superioritat de la forma de previsió pura d'indemnitzar amb un subsidi per damunt de la forma cooperativista d'agrupar-se per a abaratir un servei, el Sindicat té el deure de fomentar la primera en contraposició amb la segona, millorant-la amb totes les perfeccions que pot aportar-hi, i procurant que s'organitzi de forma que resolgui totalment el risc de la malaltia fins arribar a la solució integral d'aquest problema.

En resum: el "Sindicat de Metges de Catalunya", en afrontar el problema de les "mutualitats" i iniciar els treballs que han de portar-nos a la solució concreta el seu pensament en cinc punts fonamentals que són els que sotmet a l'Assemblea de Delegats:

I.—Intervenció de l'Estat en les mutualitats.

II.—Reglamentació dels serveis mèdics en les mutualitats.

III.—Forma d'implantar la reglamentació.

IV.—Mitjans de defensa i auxili dels metges perjudicats per l'adaptació de la reglamentació.

V.—Solució integral per part del Sindicat de l'aspecte social de l'assegurança de malaltia.

I

Intervenció de l'Estat en les mutualitats

La intervenció de l'Estat en qualsevulla forma d'assegurança consisteix a més de l'evitació en general de la mala administració o engany en comprovar la proporcionalitat del risc amb els mitjans de cobrir-lo amb el fi d'evitar l'error. En el cas de les "mutualitats" no és possible aquesta intervenció perquè l'Estat no sap la quantia del risc, car depèn d'una tarifa variable que el metge aplica i no té suficient autoritat l'Estat per a imposar aquesta tarifa a una professió liberal.

Per altra part, la intervenció tampoc pot ésser a base d'una reglamentació prèviament fixada perquè no hi ha disposició legal capaç d'assegurar un funcionament tan complicat, tan subtil, tan subjecte a equivocacions, i a males aplicacions, com és una assistència mèdica, en la qual intervenen una sèrie de factors morals i psicològics, de més dels factors tècnics professionals que fan absolutament impossible que es pogués efectuar un control exacte de les lleis.

Aquest ha estat el defecte de la Comissaria Sanitària que ha pretès assenyalar tarifes, proporcionalitat de metges, etc., i que sols ha servit com a pantalla per a donar la sensació que es controlaven uns serveis que en el fons poden no ésser bons i àdhuc no prestar-se en forma regular i que per altra part tampoc han salvat el metge.

El que l'Estat ha de tenir en compte donada la mena de risc que pretenen cobrir aquestes "mutualitats", és el servei en si mateix. La intervenció de l'Estat ha de consistir en això. En controlar de la manera que compleix la institució mutualista les obligacions que té al seu càrrec; en vigilar que donin exactament als seus associats el que elles mateixes li prometen en llurs estatuts; en inspeccionar si l'assistència mèdica es presta de forma satisfactòria; i en imposar les sancions que corresponguin en els casos d'incompliment.

Aquesta inspecció únicament pot portar-se a terme per elements tècnics amb personalitat suficient. No cal per aquesta missió de vigilància crear cap nou organisme, i en canvi poden suprimir-se tots els organismes